

ห้องสีขาว

ฉันเคยอ่านหนังสือมามากกว่าคุณ ไม่สำคัญว่าคุณจะเคยอ่านมากี่เล่ม เพราะ
ยังไงฉันก็อ่านมากกว่า เชื่อฉันเถอะ ฉันมีเวลามากพอ

ภายในห้องสีขาวของฉัน สิ่งเดียวที่ให้สีสันกับห้องก็คือสันหนังสือ
ทั้งหลายที่วางเรียงรายสัต์ดกับผนังอยู่บนชั้นหนังสือสีขาวแวววาว ทุกเล่ม
เป็นหนังสือปกแข็งใหม่เอี่ยม ไม่มีคำว่าหนังสือปกอ่อนมือสองที่เต็มไปด้วย
ด้วยเชื้อโรคสำหรับฉันหรอกนะ หนังสือทุกเล่มบนชั้นล้วนมาจากข้างนอก
ผ่านการฆ่าเชื้อด้วยกรรมวิธีต่างๆ และปิดท้ายด้วยการถูกห่อหุ้มใน
ถุงพลาสติกสุญญากาศก่อนจะส่งมาถึงมือฉัน ฉันอยากให้เห็นเครื่องจักร
อะไรก็ตามที่ทำทุกขั้นตอนที่ว่ามาทั้งหมดนั้นอยู่เหมือนกัน ฉันเคยลอง
จินตนาการดู ในหัวมีภาพหนังสือแต่ละเล่มบนสายพานสีขาวค่อยๆ เคลื่อนที่
ไปตามสถานีทรงสี่เหลี่ยมมุมฉากสีขาว ซึ่งจะมีแขนกลสีขาวยื่นมาปิดฝุ่น
ขัดสีฉวีวรรณ ฉีดสเปรย์ ฆ่าเชื้อจนสะอาดพอสำหรับฉัน งานแรกที่ฉันจะ
ทำทันทีที่ได้รับมันมาก็คือการแกะห่อพลาสติก ซึ่งเป็นขั้นตอนที่ต้องใช้กรรไกร
และยอมเสียสละเล็บให้หักไปมากกว่าหนึ่ง งานต่อจากนั้นก็คือการเขียนชื่อ
แสดงความเป็นเจ้าของลงไปปกหน้าใน

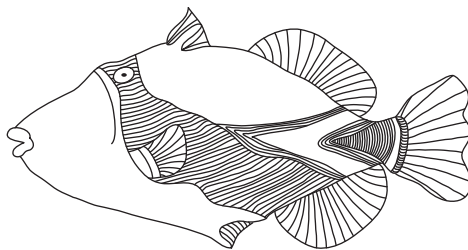
สมบัติของแมดดิสัน วิชาเจียร์

ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทำแบบนี้ไปทำไม เพราะที่นี้ไม่มีใครอีกแล้ว นอกจากแมดดิสันซึ่งไม่อ่านหนังสือ และคาร์ล่า พยาบาลของฉันที่สาละวนอยู่กับการเฝ้ามองดูฉันหายใจจนไม่มีเวลาอ่าน ฉันแทบไม่เคยมีแขกมาเยี่ยม ดังนั้นมันก็แน่นอนว่าคงไม่มีใครจะมายืมหนังสือพวกนี้จากฉัน จึงไม่มีใครต้องเตือนว่าหนังสือที่ถูกลืมไว้บนชั้นของเขาหรือเธอเป็นหนังสือของฉัน

ของตบแชนเมื่อพบและส่งคืน (โปรดเลือกทุกข้อที่ตรงใจ)

นี่เป็นส่วนที่กินเวลาด้านนานที่สุด เพราะแต่ละเล่มก็มีของรางวัลไม่เหมือนกันด้วยนะ บางครั้งก็ค่อนข้างเพื่อฝึกฝนนิดหนึ่งอย่างเช่น

- ปิกนิกกับฉันทัน (แมดดิสัน) ในทุ่งอันเต็มไปด้วยละอองเกสรจากดอกป๊อปปี ดอกลิลลี่ และดอกดาวเรืองในจินตนาการไม่รู้จบใต้ท้องฟ้าสีฟ้าโปร่งไร้เมฆในฤดูร้อน
- ดัมพ์ซากับฉันทัน (แมดดิสัน) ในประกาศารที่ตั้งอยู่กลางมหาสมุทรแอตแลนติกท่ามกลางพายุเฮอริเคน
- ดำน้ำกับฉันทัน (แมดดิสัน) ที่โมโลลิ้นเพื่อไปดูปลาซุมซุมซุมซุมซุมซุมซุมซุม ปลาประจักษ์รูปร่างยาว

บางครั้งของตอบแทนก็ไม่ค่อยเพื่อฝืนสักเท่าไร

- ไปร้านหนังสือเก่ากับฉัน (แมทธิสัน)
- เดินเล่นกับฉัน (แมทธิสัน) รวบรวมมดขี้แมลงวัน
- สนทนาสั้นๆ กับฉัน (แมทธิสัน) เพื่อออกไปหาเรื่องอะไรก็ตามที่คุณต้องการ บข

โทรศัพท์หาฉันในห้องนอนของฉัน

และบางครั้งของตอบแทนก็มีแค่

- ฉัน (แมทธิสัน)

SCID ROW

โรคที่ฉันเป็นนะเป็นโรคที่หายากมาก แต่ก็มีชื่อเสียงมากด้วยเช่นกัน มันเป็นส่วนหนึ่งของโรคมุ้มคุ้มกันบกพร่องรุนแรง หรือเอสซีไอดี* แต่ทุกคนมักจะรู้จักกันในชื่อของ 'โรคบับเบิลเบบี้'

พูดง่ายๆ ก็คือฉันแพ้ทุกอย่างบนโลกใบนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถเป็นตัวจุดชนวนให้อาการกำเริบขึ้นมาได้ ไม่ว่าจะเป็นสารเคมีในน้ำยาเช็ดโต๊ะที่ฉันไปแตะโดน หรือน้ำหอมของใครบางคน รวมถึงเครื่องเทศแปลกใหม่จากต่างเมืองในอาหารที่ฉันกินก็อาจทำให้ฉันป่วยได้ ตัวกระตุ้นอาจมีแค่อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือทั้งหมด หรือไม่มีอะไรทำให้กำเริบเลย หรืออาจจะเกิดจากสาเหตุอื่นไปเลยก็ได้ ไม่มีใครรู้ว่าอะไรจะเป็นตัวกระตุ้นที่ทำให้ฉันป่วย แต่ทุกคนรู้ว่าผลที่ตามมาคืออะไร จากที่แม่ฉันเล่ามา ฉันเกือบจะตายไปแล้วตั้งแต่ยังเป็นทารก ดังนั้นฉันจึงต้องอยู่ในที่ของฉัน ตามประสาคนป่วยด้วยโรคเอสซีไอดี นั่นหมายถึงการไม่ออกจากบ้าน และฉันก็ไม่เคยก้าวออกจากบ้านเลยแม้แต่ก้าวเดียวตลอดสิบเจ็ดปีในชีวิตของฉัน

* Severe Combined Immunodeficiency (SCID)

บันทึกสุขภาพประจำวัน

แมทธิส วิทเทียร์

ชื่อผู้ป่วย

๒ พฤษภาคม

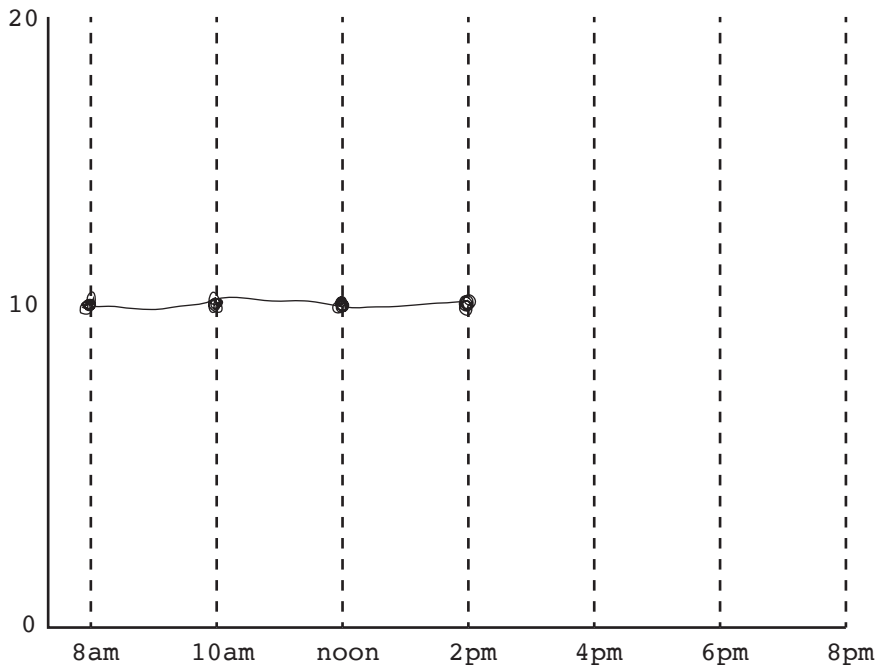
วันที่

แพทย์หญิงพอลลิท วิทเทียร์

แพทย์เจ้าของไข้

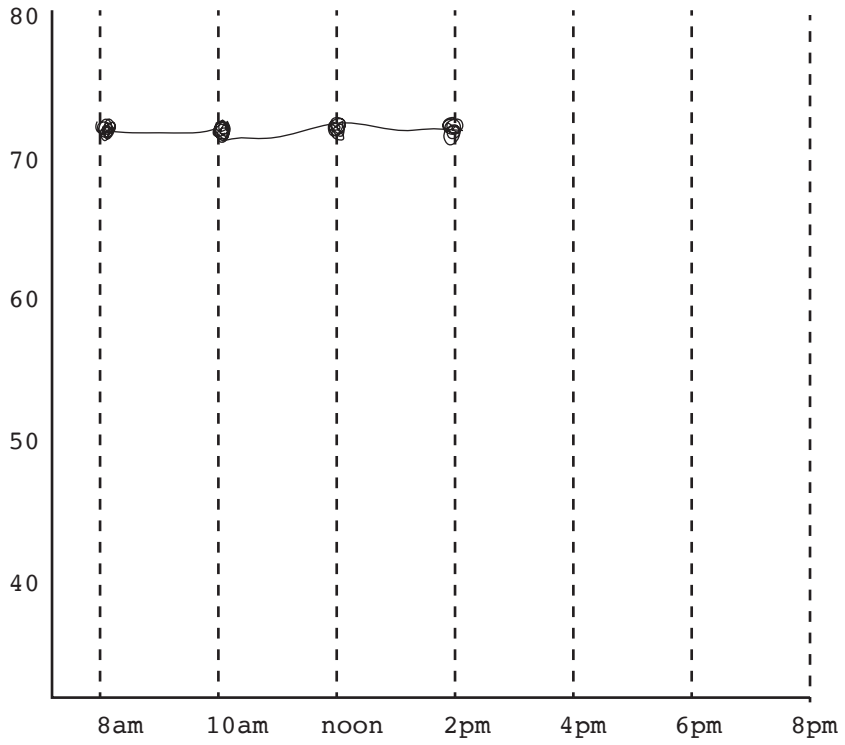
0002921

อัตราการหายใจต่อนาที

0002921

อุณหภูมิห้อง

0002921

Everything, Everything

สถานะการรณรงค์

8am	OK
9am	OK
10am	OK
11am	OK
12pm	OK
1pm	OK
2pm	OK
3pm	
4pm	
5pm	
6pm	
7pm	
8pm	

0002921

พจนานุกรม

"คืนนี้จะดูหนัง เล่นวาดรูปไปคำอันตรงเกียรติ หรือเข้าชมรมหนอนหนังสือ ดีล่ะ" แม่ถามระหว่างบีบลมใส่ปลอกวัดความดันที่พันอยู่รอบแขนฉัน โดยไม่ได้เอ่ยถึงเกมเรียงคำศัพท์ตามหลักวิทยาศาสตร์* ที่เป็นเกมโปรดที่สุดของแม่ในบรรดาเกมหลังอาหารค่ำของพวกเรา และเมื่อเงยหน้าขึ้นไปก็มองเห็นว่าสายตาแม่กำลังหัวเราะใส่ฉันอยู่

"ลัทธิศาสตร์ค่ะ" ฉันว่า

แม่หยุดบีบลมใส่ปลอกวัดความดัน ซึ่งจริงๆ ตามปกติแล้วนี่เป็นหน้าที่ของคาร์ล่า พยาบาลที่ดูแลฉันอยู่ทุกวัน เธอจะวัดความดันและบันทึกผลลงในบันทึกสุขภาพประจำวันของฉัน แต่วันนี้แม่ให้เธอหยุดงานเพราะเป็นวันเกิดของฉัน และพวกเราก็มักจะฉลองวันเกิดด้วยกันสองคนแม่ลูกมาตลอด

ต่อมาเป็นคิวของหุฟงแพทย์ที่แม่ใช้ฟังเสียงหัวใจของฉัน รอยยิ้มของแม่จางไปก่อนจะถูกแทนที่ด้วยสีหน้าจริงจังของคุณหมอ เป็นใบหน้าที่

* Scrabble แบบดั้งเดิมมีวิธีการเล่นคือการให้ใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษที่ผู้เล่นมีอยู่ นำมาเรียงต่อเป็นคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีความหมาย แต่ในเรื่องนี้จะเรียงศัพท์ตามเสียงพูดหรือคำอ่านของศัพท์นั้นๆ ถ้าเทียบกับภาษาไทย จากคำว่า 'อธิบาย' ก็อาจเรียงเป็น 'อะธิบาย' แทน

Everything, Everything

คนไข้ของเธอมักจะได้เห็น สีหน้าท่าทางเห็นเล็กน้อย ดูมีความเป็นมืออาชีพรูปร่างไว้วางใจด้วยความกังวลหน่อยๆ ฉันสงสัยจึงว่าสีหน้าแบบนี้จะทำให้ผู้ป่วยรู้สึกสบายใจขึ้นมาได้หรือเปล่า

ฉันยืนหน้าเข้าไปสู่มแม่เบาๆ ที่หน้าผากตามแรงกระตุ้นในใจเพื่อเตือนให้รู้ว่าที่อยู่ตรงหน้าเธอคือฉันเอง คนไข้คนโปรดและลูกสาวของเธอ

แม่ยิ้มตาขึ้นมาพร้อมระบายรอยยิ้มก่อนจะลูบแก้มฉันแผ่วเบา ฉันว่าถ้าคนเราจะเกิดมาพร้อมกับโรคภัยอะไรสักอย่างที่ต้องมีคนดูแลอยู่ตลอด ยี่สิบสี่ชั่วโมง การมีแม่ตัวเองเป็นหมอเจ้าของไข้แบบฉันมันก็ไม่เลวสักเท่าไร

ไม่กี่วินาทีต่อมาแม่ก็มองหน้าฉันด้วยสีหน้าแบบ 'ฉันเป็นหมอนะ และเกรงว่าจะมีข่าวร้ายสำหรับคุณ' "นี่วันสำคัญของลูกนะ เราเล่นเกมที่ลูกมีโอกาสชนะจริงๆ ดีกว่ามั๊ย อย่างเล่นวาดรูปไปคำอันทรงเกียรติอะไรอย่างนี้"

จริงๆ แล้วเกมวาดรูปไปคำอันทรงเกียรติปกติต้องเล่นกันเป็นทีมเล่นกันแค่สองคนไม่ได้ พวกเราก็เลยคิดค้นเกมใหม่ขึ้นมาเองเรียกว่าเกมวาดรูปไปคำอันทรงเกียรติ ที่จะมีหนึ่งคนวาดรูปอะไรสักอย่าง และอีกคนก็จะให้เกียรติทายว่ารูปที่วาดนั้นมันคืออะไร ถ้าตอบถูก อีกฝ่ายก็จะได้คะแนนไป

ฉันหรีตใส่แม่ "เราจะเล่นลัทศาสตร์ และคราวนี้หนูก็ต้องชนะด้วย" ฉันพูดไปด้วยความมั่นใจ ถึงแม้จริงๆ แล้วฉันจะไม่มีโอกาสชนะเลยก็ตามว่ากันตามตรง ตลอดหลายปีที่เราเล่นเกมนี้มา ฉันไม่เคยชนะแม่เลยแม้แต่ครั้งเดียว ครั้งสุดท้ายที่เราเล่นกันฉันก็พอมิลุ้นอยู่บ้าง จนกระทั่งแม่ปล่อยไม้ตายสุดท้ายมาด้วยการลงคำว่ายีนส์ (JEENZ) ในช่องคะแนนคุณสามบนกระดานเท่านั้นละ

"ตามใจ" แม่ส่ายหัวและแก้มทำเป็นสงสารฉัน "อะไรก็ได้ที่ลูกต้องการจะ" จบคำนั้นแม่ก็หลับตาที่กำลังหัวเราะอยู่ลงเพื่อจะตั้งสมาธิ

กับการฟังเสียงหัวใจฉันเดินผ่านหูฟังแพทย์ของแม่ต่อ

เวลาช่วงเช้าที่เหลือของเราหมดไปกับการอบเค้กวันเกิดตามธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเรา นั่นคือเค้กวานิลลาที่ตกแต่งด้วยวานิลลาไอซิ่ง หลังจากตัวเค้กเย็นลงแล้ว ฉันก็ตั้งใจปาดครีมให้บางสุดชีวิต แบบเอาแค่พอปิดเนื้อเค้กได้หมด เหตุเพราะทั้งฉันและแม่เป็นมนุษย์ที่นิยมกินเนื้อเค้กมากกว่าเนื้อครีมนะสิ และในส่วนของ การตกแต่งหน้าเค้ก ฉันวาดดอกเดซี่กลีบสีขาวและเกสรสีขาวจำนวนสิบแปดดอกไว้ทั่วหน้าเค้ก ส่วนด้านข้างก็บีบครีมเป็นผ้า幔สีขาวโอบล้อมตัวเค้กเอาไว้

"สมบุญแบบ" แม่ของฉันชะโงกหน้ามามองข้ามไหล่ฉันระหว่างที่ฉันกำลังเก็บรายละเอียดในชั้นตอนสุดท้าย "เหมือนหนูเลย"

ฉันหันหน้าไปพบกับรอยยิ้มกว้างๆ ที่เต็มไปด้วยความภาคภูมิใจของแม่ และนัยน์ตาที่แวววาวไปด้วยหยาดน้ำตา

"คน ชี๊ แยะ" ฉันว่าพร้อมกับบีบครีมใส่จมูกแม่ ซึ่งมันก็ทำให้แม่หัวเราะทั้งน้ำตาดหนักกว่าเก่า ปกติแล้วแม่ไม่ได้อ่อนไหวง่ายอะไรขนาดนี้หรอก จะเป็นก็แค่ในวันเกิดฉันนี่แหละที่แม่จะเศร้าและสุขใจไปพร้อมๆ กันด้วยเหตุผลกลับบางประการ ซึ่งถ้าแม่เศร้า ฉันก็เศร้า และถ้าแม่สุข ฉันเองก็จะสุขได้เหมือนกัน

"แม่รู้จ๊ะ" แม่ยอมรับ พร้อมกับขมู่มือขึ้นกลางอากาศเหมือนจะยอมแพ้ "แม่นี้ไม่ไหวเลยจริงๆ เนอะ" ก่อนจะดึงตัวฉันเข้าไปกอดรัดจนแน่น และทำให้ครีมจากเค้กมาติดบนผมฉัน

วันเกิดฉันเป็นเพียงวันเดียวในรอบหนึ่งปีที่พวกเราจะได้ตระหนักถึงอาการป่วยของฉันอย่างชัดเจนที่สุด เพราะเราจะได้ใช้เวลาระลึกถึงวันเวลาที่ผันผ่าน ผ่านไปอีกหนึ่งปีแล้วกับโรคร้ายที่ยังไร้ซึ่งหนทางในการรักษา อีกหนึ่งปีที่ไม่ได้ใช้ชีวิตให้สมกับเป็นวัยรุ่น ไม่ได้เริ่มเรียนขับรถ ไม่มีจูบแรก

Everything, Everything

ไม่ได้ไปงานพรอม ไม่ได้สัมผัสผัสกับประสบการณ์ออกหักครั้งแรก หรือแม้แต่อุบัติเหตุเล็กน้อยทางรถยนต์ครั้งแรกก็ไม่เคยได้เจอมาก่อน และอีกหนึ่งปีที่แม่ฉันทุ่มเทชีวิตให้กับการทำงานและดูแลฉันจนไม่มีเวลาไปทำอย่างอื่น ซึ่งในวันธรรมดาฉันก็เป็นเรื่องง่ายที่เราจะไม่คิดถึงเรื่องพวกนี้ แต่พอเป็นวันเกิด ทุกอย่างมันก็ซัดขึ้นมาจนยากที่จะทำเฉยเหมือนทุกที

โดยเฉพาะในปีนี้นี่มันยิ่งยากขึ้นกว่าปีก่อนๆ อาจเป็นเพราะฉันอายุสิบแปดแล้ว ในทางเทคนิคอายุขนาดนี้ถือว่าเป็นผู้ใหญ่แล้วนะ ฉันควรจะออกจากบ้าน ไปเรียนมหาวิทยาลัย และไปมีชีวิตของตัวเองได้แล้ว ส่วนแม่ก็ควรกลัวว่าจะกลายเป็นแม่คนที่ต้องเผชิญกับความเหงาเวลานกน้อยจะออกจากรัง ทว่าเพราะโรคของฉัน ทั้งหมดที่ว่ามาจึงเป็นไปไม่ได้ และสุดท้ายฉันก็จะไม่ไปไหนทั้งนั้น

หลังจากอาหารเย็นจบลง ฉันก็ได้ชุดดินสอสีไม้ระบายน้ำที่อยากได้มานาน เป็นของขวัญวันเกิด ก่อนที่เราจะย้ายไปที่ห้องนั่งเล่น ไปนั่งชดสมาธิอยู่ตรงหน้าโต๊ะกาแฟ นี่ก็เป็นธรรมเนียมวันเกิดอีกส่วนหนึ่งของฉัน นั่นคือแม่จะจุดเทียนหนึ่งเล่มปักไว้ตรงกลางเค้ก จากนั้นฉันก็หลับตาลงแล้วอธิษฐานและปิดท้ายด้วยการเป่าเทียนเล่มนั้นจนดับ

"คราวนี้อธิษฐานขออะไรเธอลูก" ทันทีที่ฉันลืมตาขึ้นมา แม่ก็ยิงคำถามใส่ฉัน

ถ้าจะว่ากันตามตรง ในโลกนี้มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่ฉันอยากจะขอนั่นคือยาวิเศษที่จะทำให้ฉันสามารถออกไปวิ่งเล่นข้างนอกได้อย่างอิสระเสรีราวกับเป็นสัตว์ป่าในทุ่งกว้าง แต่ฉันจะไม่ขอพรแบบนั้นหรอกเพราะมันเป็นไปไม่ได้พอๆ กับการขอให้นางเงือกกับมังกรมีตัวตนจริงๆ นั่นแหละ ด้วยเหตุนี้ฉันจึงเลือกที่จะขออะไรที่มันอิงหลักความเป็นจริงมากกว่ายาวิเศษที่จะมารักษาฉัน อะไรบางอย่างที่ไม่ทำให้เราทั้งสองคนรู้สึกเศร้าขึ้นมาอีกด้วย

"ขอให้โลกนี้มีแต่ความสงบสุข" ฉันตอบ

Everything, Everything

หลังจากเกมจบลงที่ความพ่ายแพ้ของฉัน เราก็ย้ายไปนั่งดู
แฟรงเกนสไตน์หนุ่ม หนังสือโปรดของเราบนโซฟา นี่ก็เป็นอีกกิจกรรมที่
เป็นธรรมเนียมวันเกิดของพวกเราเช่นกัน ฉันจะนอนดกแม่แล้วแม่ก็จะลูบผม
ฉัน จากนั้นเราก็จะพากันหัวเราะกับมุกตลกตลกในแบบเดิมๆ เหมือนกับ
ที่เราทำมาแล้วตลอดหลายปีที่ผ่านมา แต่ถึงมันจะไม่มีอะไรใหม่ๆ มันก็ยัง
เป็นการฉลองวันเกิดปีที่สิบแปดที่ไม่เลวเลยทีเดียวล่ะ

เหมือนเดิม

ฉันกำลังนั่งอ่านหนังสืออยู่บนโซฟาสีขาวของฉันตอนที่คาร์ล่ามาถึงในเช้าวันถัดมา

"Feliz cumpleaños (สุขสันต์วันเกิดจ้า~)" คำอวยพรภาษาสเปนของเธอลอยมาก่อนตัว

ฉันลดหนังสือลงก่อนจะตอบกลับไปด้วยภาษาเดียวกัน "Gracias (ขอบคุณค่ะ)"

"วันเกิดเป็นไงบ้างล่ะ" คาร์ล่าถามพลางเปิดกระเป๋าอุปกรณ์การแพทย์ของเธอไปด้วย

"ก็สนุกดีค่ะ"

"เค้กวานิลลาหน้าครีมวานิลลาเหมือนเดิม?" เธอถาม

"แหมงลิ"

"แฟรงเกนสไตน์นุ่ม?"

"ถูกต้อง"

"และเธอก็เล่นเกมนั้นแพ้อีกตามเคยสิ?" เธอถามต่ออีก

"นี่เราทำอะไรเดาข่ายขนาดนั้นเลยเธอคะ"

Everything, Everything

"ไม่ต้องใส่ใจหรอก" เธอหัวเราะ "ฉันแค่อยากที่เธอกับแม่เจ้าของเธอ กู๊กกักกันมากเท่านั้นละ"

คาร์ล่าหยิบบันทึกสุขภาพของฉันขึ้นมาดูผลการตรวจที่แม่ฉันลงไว้ เมื่อวานแบบเร็วๆ ที่หนึ่งก่อนจะใส่แผ่นใหม่เข้าไปเพิ่ม "ทุกวันนี้โรซายังไม่มีเวลามาสนใจฉันเลยด้วยซ้ำ"

โรซ่าคือลูกสาววัยสิบเจ็ดปีของคาร์ล่า เเท่าที่ฟังจากคาร์ล่า แต่ก่อนเธอกับลูกสนิทกันมากจนกระทั่งวันที่ฮอร์โมนกับพวกเด็กหนุ่มมาและแย่งโรซ่าไป ฉันนึกภาพเรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นกับแม่และฉันไม่ออกเลย

เมื่อคาร์ล่าทรุดตัวลงนั่งข้างๆ ฉันบนโซฟา ฉันก็ยื่นมือออกไปให้เธอจัดการสวมปลอกแขนสำหรับวัดความดันอย่างรู้งาน แล้วสายตาของเธอก็เหลือบไปเห็นหนังสือที่ฉันอ่านอยู่จนถึงเมื่อ

"ดอกไม้สำหรับอัลเจอร์นอน* อีกแล้วเหรอ" เธอทัก "เห็นอ่านที่ไรก็ร้องไห้ทุกทีไม่ใช่หรอ"

"สักวันมันก็จะทำอะไรไม่ได้แล้ว" ฉันตอบ "หนูจะต้องอ่านมันในวันนั้นให้ได้"

คาร์ล่ากลอกตาใส่ก่อนจะคว่ำมือฉันไป

จริงๆ ฉันก็รู้ว่ามันเป็นคำตอบที่ออกจะกวนประสาทอยู่ไม่น้อย และตัวฉันเองก็แอบสงสัยอยู่เหมือนกันว่ามันจะจริงอย่างที่คิดไว้หรือเปล่า

บางทีฉันอาจจะกำลังคาดหวังให้สิ่งที่เห็นและเป็นอยู่นี้เปลี่ยนแปลงไปสักวันหนึ่งก็ได้ละมั้ง

* 'Flowers for Algernon' เรื่องสั้นแนววิทยาศาสตร์ โดย Daniel Keyes ตีพิมพ์ปี 1959

ชีวิตช่างสั้นนัก™

บทวิจารณ์หนังสือแบบเปิดเผยเนื้อหาสำคัญ โดยแมทธิสัน

ดอกไม้สำหรับอัลเจอร์นอน เขียนโดย ดาเนียล คีย์ส

คำเตือน อาจมีการเปิดเผยเนื้อหาสำคัญในเรื่อง: อัลเจอร์นอนคือหนูตัวหนึ่ง และหนูตัวนั้นจะตาย

การรุกรานของมนุษย์ต่างดาว ภาคสอง

ฉันอ่านมาถึงช่วงที่ชาร์ลีได้รู้ว่าตัวเองอาจต้องประสบชะตากรรมเดียวกับเจ้าหนูในเรื่อง ตอนที่ได้ยินเสียงดังกระหึ่มของเครื่องยนต์ดังมาจากด้านนอก ความคิดฉันลอยออกไปนอกโลกทันที ในหัวจินตนาการถึงยานแม่ขนาดใหญ่ที่กำลังลอยตัวอยู่บนท้องฟ้าเหนือพื้นโลก

ตัวบ้านลั่นเล็กน้อย เหล่าหนังสือบนชั้นเองก็เช่นกัน ฉันรู้ทันทีว่ามันคือเสียงของรถบรรทุกคันหนึ่งจากเสียงบีบๆ ต่อเนื่องที่ดังผลานกับเสียงเครื่องยนต์หึ่งๆ เพื่อหลีกเลี่ยงความผิดหวัง ฉันจึงบอกกับตัวเองว่าใครก็ตามบนรถคันนั้นน่าจะแค่หลงทางมา แบบว่าแค่เลี้ยวเข้าผิดซอยระหว่างการเดินทางไปที่ไหนสักแห่งที่ไม่ใช่ที่นี่

ทว่าในตอนนั้นเองเครื่องยนต์ก็ดับไป ตามมาด้วยเสียงประตูเปิดและปิด จากนั้นก็เกิดความเงียบขึ้นมาชั่วขณะหนึ่งก่อนที่จะมีเสียงผู้หญิงตะโกนขึ้นมา "ยินดีต้อนรับเข้าสู่บ้านหลังใหม่ของพวกเรานะทุกคน!"

ลั่นเสียงนั้นสายตาของคาร์ลาก็เลื่อนมาจ้องหน้าฉันอย่างจริงจังอยู่หลายวินาที และฉันก็รู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่

มันกำลังจะเกิดขึ้นอีกครั้งแล้ว

(ติดตามอ่านได้ในฉบับเต็ม)